

Виходить во Львовъ що Середи и Суботы (кромъ румънскъ співъ) о 4-й годинѣ пополудніи. Литерат. додатокъ "Бібліотека наїзномъ. поїздій" виходить по 2 почат. аркутъ кожного 15-го и послѣднаго для кожного мѣсяця.

Редакція, адміністрація и експедиція поль Ч. 8 улиці Академічна.

Всі знати, посылки и реклами належать пересылати поль адресою: редакція и адміністрація "Дѣло" Ч. 8 ул. Академічна.

Рукописи не звертаються толькъ и попередне застереженіе.

Поштово число стоить 12 кр. а. в.

Оголошенія призначаються по цѣлі 6 кр. а. в. бѣдь однією строккою початково.

Рекламація неопечатаній вольнѣ бѣдь порта.

Предплату належить пересылати франко (найлучше поштовимъ переказомъ) до: Адміністрації часописа "Дѣло" ул. Академічна Ч. 8.

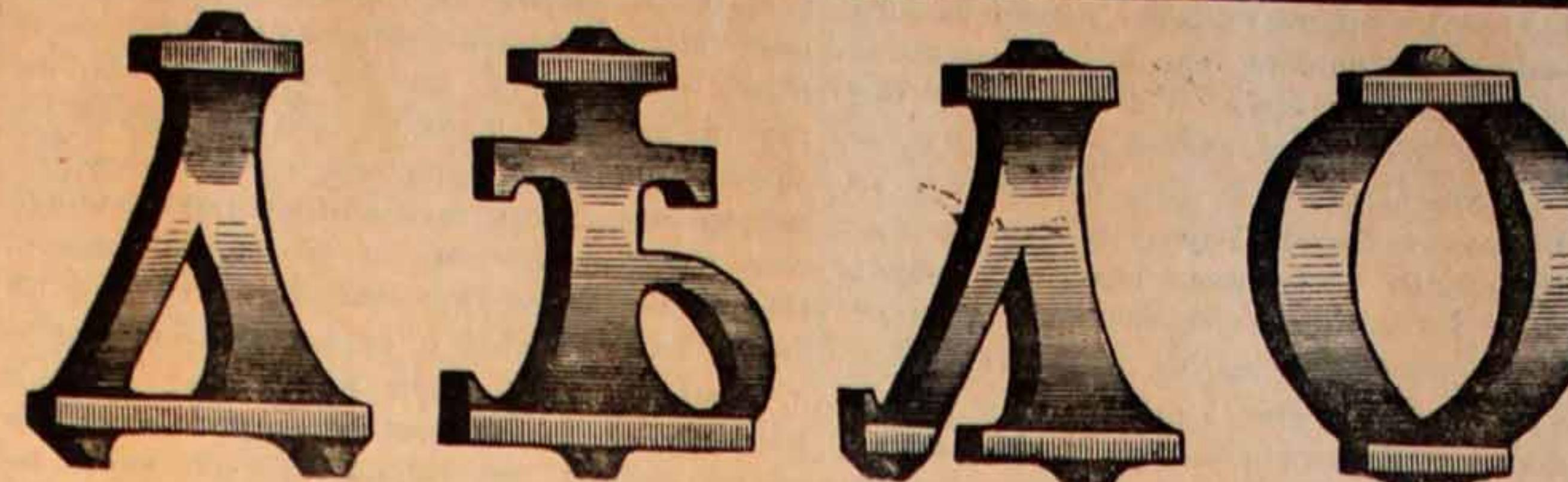
VII. Читателівъ въ Россіи просямо мати на уважѣ, що въ вимовѣ ю=ji, ѹ=i, и (въ серединѣ и на концѣ слівъ)=ы, и (на початку слівъ)=ї, Ѷ (на початку слівъ)=ви.

Для порозуміння непорозумівшимъ.

Петрбурзка газета "Новое Время" посвятила недавно вступну статю нашимъ увагамъ (IV). По процесії о головній зраді. "Новое Время" не оспорює нашихъ головніхъ увагъ и виводить, призначаючи справедливість нашихъ замѣтій що до іншака, въ якому боронилась переважна частина подсудимихъ и како, що оно само ("Новое Время") було бь радше бачило, щобъ тѣ подсудимії були говорили по руки, подносить дальше, агбдно съ нашими виходами, що Русинамъ въ Австрії слідує держити конституційнимъ життя, и конституційнимъ свободами, хочьбы они були и обмежувани и вкорочувани противниками, що отже Русинамъ слідує мимо всіхъ трудностей джмати на той основі конституційній, а не відъходити до часівъ абсолютизму; "Новое Время", здається, навѣть бажає самостійного національного розвою руского народа, — однакоже мимо того неєго старанія оправдати признанія блуди головніхъ подсудимихъ ихъ відомъ, що синікъ вирошили за давніхъ абсолютнихъ часівъ и съ ними вжилися, що отже не слідує имъ за все брати того, чого въ нихъ в саме "Новое Время" не похваливъ, — а въ другої сторони "Новое Время" находити наші узага не въ часівъ, чи передвасицьми, бо терь "вороги занепокоїній" а польська праса виличала наші статі, що именно відібрали думки "Нового Временя" нас бути доказомъ въ передвасицьми.

Мы по правдѣ не можемо зрозуміти цѣлість виходу "Нового Временя". Въ нашихъ статіяхъ візначали мы ваше становище доволѣ ясно. Мы вовсімъ не говорили о подсудимихъ яко о єдиницѣ, яко о поодинокихъ лицахъ; мы говорили о нашій народній справѣ, о нашій народній ідеї, чи и якъ она виявилася въ переведеномъ процесії, а о подсудимихъ лише о стілько, о склько они або самі себе назвали або бодай другими вважались за представителіїв сеї або тої ідеї и за діятеліїв народної справи. Всікому ясно, що тутъ відходить відьника резінція. Що вишого приватній чоловікъ самъ собою яко єдиницѣ, а виявляє що вишого народній представитель и діятель. Можна симпатизувати съ якимъ подсудимимъ якъ съ чоловікомъ самимъ про тобъ, якъ єдиницю подсудимою, а при тобъ можна відомъ не годитися и не похвалити, а виявляти ви суджувати єго політично-народну тенденцію и діяльність. Въ першому рѣшанії відкладаючи личне добро самого подсудимого, въ другому рѣшанії и вонинець рѣшати толькъ відкладаючи личне добро народно. Ми не можемо права, а бодай уважаюмо єе недостатньо публічною часописю, відзятися въ офіційну юстицію подсудимого яко єдиницѣ саме про собо, якъ чоловіка приватнога, бо єо такій не належить бодай передъ судъ публічності народної. Ми моглибы може не здіюти въ подсудимихъ яко єдиницѣ завіти нашу симпатію, але єо не має вінкого дѣла та народної справою и съ интересами загалу въ про єо житті публіцистика мовчали тильки що, що в самъ законъ зборовія підтягають нашій вирошкъ критицѣ, а бодай такої критики єдіній і говорити о личностяхъ подсудимихъ, а виявляти въ єю юстиції, о справедливості або несправедливості такого чи іншого члену.

Бодай бодай о личину оборону головніхъ подсудимихъ, то мы могли бь далеко більше сказати въ їхъ оборону, якъ то, що спогати "Новое Время". Не одній лише вѣтъ приводи въ личину оборону, але — що єшо — бѣльгійський обстоітельства та-

Предплати на "Дѣло" для Австроїї:		Для Россії	
на цѣлій рокъ	8 гр.	на цѣлій рокъ	8 рубл.
на поль року	4 гр.	на поль року	4 рубл.
на четверть року	2 гр.	на четверть року	2 рубл.
въ дол. "Бібліотеки":		отъ дол. "Бібліотеки":	
на цѣлій рокъ	12 гр.	на цѣлій рокъ	12 рубл.
на поль року	6 гр.	на поль року	6 рубл.
на четверть року	3 гр.	на четверть року	3 рубл.
на самъ додатокъ:		на самъ додатокъ:	
на цѣлій рокъ	гр. 5—	на цѣлій рокъ	5 рубл.
на поль року	гр. 2-50	на поль року	5 рубл.
въ дол. "Бібліотеки":		на самъ додатокъ:	
на цѣлій рокъ	14 гр.	на цѣлій рокъ	6 рубл.

Для Варшави, окрѣдно Россії:	
на цѣлій рокъ	10 гр.
на поль року	5 гр.
на четверть року	2-50 гр.
въ дол. "Бібліотеки":	
на цѣлій рокъ	14 гр.
на цѣлій рокъ	6 гр.

рѣшного стану, до крайності посунена розяреностъ чи нетерпимостъ такъ межинародна и вѣроисконідна, сумний заколотъ народныхъ, політическихъ и релігійскихъ понятій середъ самихъ јаки таки суспільности, змінчива вѣсть и непроглядність практикованихъ системъ и вся злаощастна спадщина минувшиности нашої країни и державної політики. Що се все може довести єдиницѣ до отчаяння а що найменше до непорадності, що може пригнести духа єдиницѣ, перейнятіи єї ієвѣрою въ хосеність и можливості позитивної працї середъ такихъ обстоітельствъ, — се все такъ понятно и ясно, якъ понятно и ясно є то, що єдиниця якъ така не може отповѣдати за наслѣдства бѣдь неї независимихъ обстоітельствъ, за слабостъ и грѣхи цѣлої суспільности и загальній політиції країни и держави. Сежъ було значеніе нашихъ слівъ, коли мы говорячи про процесії въ загальнихъ складахъ, крикливости и самодурства. Се значить не мати своїхъ власної думки и власного розуму и суду. Тымъ можна толькъ облегчити польській працї ловити рибу въ каламутній водѣ: доволѣ одного слова похвалы въ польській газетѣ, щобъ розъяснити Русинівъ и єхъ найчастійшій справѣ визвати середъ нихъ відмінне недовѣріє, — доволѣ одномъ лицемѣрної статії въ польській газетѣ, щобъзвести Русинівъ на блудну дорогу! Цѣла наша дотеперійша історія въ Галичинѣ єсть найнайнішою ілюстрацією сен сумоглядної комедії. Чи же маємо и дальше грати єю комедію? Чи не пора станити на своїхъ ногахъ и своимъ судомъ?

"Новому Времени" здається, що наші вороги "занепокосній". И мы скажемо, що вороги Русинівъ, але въ єще більшій мѣрѣ и Поляківъ, наші сферы країнъ и держави. Важе попередъ указали мы, що не толькъ въ насімъ народибъ житю и нашій народній політиції треба виправи и реформи, але єо може прибопольній виразумлості и преміївъ статися новою добою нового житя. Важе жи вінкому не прайде на гадку, щобъ се нове життя могло настati черезъ день и за однимъ словомъ, скоро теперійши вло есть виїлівомъ не єдиниця а загальній стану хоробривого. Важе въ попередніхъ статіяхъ, думавши, показали мы досточно ясно, що сей хоробривий станъ не дотикає лише однихъ Русинівъ, але въ єще більшій мѣрѣ и Поляківъ, наші сферы країнъ и держави. Важе попередъ указали мы, що не толькъ въ насімъ народибъ житю и нашій народній політиції треба виправи и реформи, але єо може прибопольній виразумлості и преміївъ статися новою добою нового житя. А се зависить відъ всіхъ интересованихъ, що ино виїлівомъ якъ факторъ нашого житя. Тожъ коли мы живий народъ, то слідує перше всего намъ самимъ позбутися нашихъ блудонъ, чи недостачъ, осудити самихъ себе и поправляючи самихъ себе станути на нову дорогу. Ось чому вважали мы нашимъ святымъ обовіязкомъ забрати голось въ той спрѣй и то вчасно, поки єще у всіхъ настяє єсть живий памяті познайомий образъ нашого положенія, нашій дотеперійшій працї и політиції.

Піддімавочись сего мы знали, що судъ надъ самими собою бував не толькъ найтижшій але и найбільше болючій. Мы знали, що було далеко лекше, принадійши и популярийши, підарити въ струну народного самолюбства, покрыти слабості и раны хочьбы миловічними фразами и голосити несущестній трюмофъ, якъ розглядатися въ виїлівомъ слабостяхъ и ранахъ, переводити острый сажесудъ и говорити терпкі слова сумної правди. Але до чого бъ се довело? Чи взыскала бъ єто на тобъ наша справа народна? Правда, мы взыскали бъ тоді похвалы и пошуваристь, якъ той лѣкарь, що для марної маюни уїнієвія гороху о єго поїздії здоровою, але на дѣлѣ мы взыскали бъ тижже самодурство, мы пронинились бы противъ добра нашої справи народної, мы толькъ обманювали бъ загалъ и себе, щобъ въ дальніше обдергати бѣльгійський станъ а не вийти ивоки на праву дорогу сїтла, правди и дѣйстївсї силы нашого народа. Такъ виїнти само "Новому Временю" не могло намъ єсть указати іншої дороги надъ ту, яку именно мы указали въ нашихъ статіяхъ; само "Новому Временю" не по-

хваливъ того, що виївилось въ переведеномъ процесії, и само жъ мимо личного оправдуванія головнихъ підсудимихъ не оправдує и не пре поручає намъ тихъ дорогъ и стремленіе политическихъ, які виївались въ процесії.

Щожъ, чи мали мы може вовсімъ мовчати и не вдати собѣ справы навѣть въ того, що передовсімъ настя самихъ найбільше обходиться? Чи мали мы уважати більше ніжъ нашъ народний інтересъ, чи на то, що стануть писати польські газети? Признаємо, що поведенія польської прасы, а именно галицько-польської, зовсімъ не уважаємо за мѣру для нашого поступовання. Ганити то, що въ очахъ газетъ похвальне, а хвалити то, що въ ихъ очахъ наганне чи погане, се спрѣй буже данина и зарвно популлярна якъ и легка — але вовсімъ блудна, смѣшина, а навѣть шкодлива політика неустаючо крутанини, крикливости и самодурства. Се значить не мати своїхъ власної думки и власного розуму и суду. Тымъ можна толькъ облегчити польській працї ловити рибу въ каламутній водѣ: доволѣ одного слова похвалы въ польській газетѣ, щобъ розъяснити Русинівъ и єхъ найчастійшій справѣ визвати середъ нихъ відмінне недовѣріє, — доволѣ одномъ лицемѣрної статії въ польській газетѣ, щобъзвести Русинівъ на блудну дорогу!

Цѣла наша дотеперійша історія въ Галичинѣ єсть найнайнішою ілюстрацією сен сумоглядної комедії. Чи же маємо и дальше грати єю комедію? Чи не пора станити на своїхъ ногахъ и своимъ судомъ?

Сконфісковано.

Понеже конфіската височила настя несподівано познаньемъ вчера въ суботу, не могли мы скорше другого пакладу видати, якъ аль вони виївались въ переведеномъ процесії. Справедливо нагадув "Новому Временю" наше виступленіе противъ П. Кулініча въ причини єго "Крашанки" и наводить сей фактъ якъ доказъ нашої постїйності въ всесторонній оборонѣ нашої справи народної. И мы въ нашої сторони еще разъ пригадаємо сей фактъ а то супротивъ тихъ голосівъ невдоволенія, які гдокуда виївались въ галицькихъ газетахъ задля нашихъ статей "по процесії". Наше виголосеніе виступленіе противъ "Крашанки" може послужити найлучшимъ доказомъ, що боронимо народної справи не єтъ якого партійного, але въ чисто народного становища, и єто загалъне добро народна ставимо вище всіхъ, хочьбы и якъ заслуженыхъ мужівъ и для загальнаго добра народного не вагаємо сказати єщо, хочь терпкого слова правди самимъ найбільше заслуженімъ людимъ. Кто знає, сколько зробивъ П. Кулініч для нашої словесності, кто знає єго "Записки о Южній Русі", єго "Чорну Раду" и єго многочисленній труды літературній, а хочьбы лише єго поїздку брошурою о "наслілії надъ Василіанами", — сей може сказати, що такоже не безъ тижного болю приходилось намъ говорити наші слова правди П. Кулінічу задля виданні "Крашанки". Мимо того сказали мы нашу повинність, а тогдѣ ти самі люди, що нині думають намъ аль нагадувати заслуги подсудимихъ, самі перші виївались съ признаньемъ

а начать с явными похвалами для наст. Нынѣ тѣ самі люди навертаютъ ту саму справу зовѣмъ противно, немошь то обовиозъ боронити народу справу правою, буть только односторонній а не всесторонній! Се просто выдвигается догма личной непогрѣшимости на полѣ народной политики и противъ доказывать и выводить ставящія безъусловна, сѣла вѣра въ непогрѣшность личности. Кто знаетъ исторію, хочьбы за послѣдніхъ 20 лѣтъ, сей достаточно перескѣчился о шкодливости такой тактики въ житію народнѣмъ. Народъ, що не булы въ силѣ осудити своихъ власныхъ дѣлъ, а начать ляжаси такого самосуду, не може бути здоровымъ. Мы же увѣреній, що нашъ нардѣ вже въ силѣ выдержати такій самосудъ и що добромыслия критика власныхъ дѣлъ може принести только користь и нове житіе для нашей народной организації.

Се, що доси сказано, покинуло, думаемо, выстарчить въ отповѣдь такъ „Новому Времени“ якъ и ще мѣсѧцъ негодуючимъ. Не можемо однакъ поминуты еще одного замѣту, якій поднесено противъ наст. въ одній львовскій часописи, — замѣту, если не крайно злобного, то що найменше недобросовѣстного. Мы не думаемо спорити съ ще ма выводами тыхъ замѣтобъ, бо жъ они самі себе судять передъ судомъ здоровомыслия чоловѣка. Если авторъ тихъ замѣтобъ уважає тенерішній стаіль зовѣмъ сномъ прибитої Угорской Руси и ви наскрѣбъ омадирщеній „Карпатъ“ за велику и единственну заслугу А. Добрянскаго, — то мы противъ тогого не будемо спорити. Рѣжини мѣжъ нами та, що ви вважаєте за житіе тѣ, що на дѣлѣ есть не только глубокимъ сномъ, але може и смертою. Хотите се почитати за заслугу, — наї буде по вашому. Толькожъ мы галиць Русини зовѣмъ не можемо бажати для нашей Руси такого житія! Вамъ вдаєся, що на угорской Руси поддержує Русинійтъ „единственна та ідея (!), що они лишь весьма маленький отломокъ великого и могущего народа“, а на дѣлѣ виходить такъ, що Русь держится на Угорщинѣ еще не интелигенцію а только въ народныхъ масахъ, силою народного консерватизму, а що тѣ, що чують себе „весьма маленькимъ отломкомъ великого и могущего народа“ суть епандышними мадяронами (vide „Карпатъ“) и самі помагаютъ мадиризувати рускій нардѣ цураючись рдного слова навѣтъ въ родинѣмъ житію. Се выходить на народну пословицю: „спустившися дѣль на обѣдь, то лїгъ безъ вечеरѣ спати“ — спустилась угорска Русь интелигенція на „велику идею“, та наїлась мадярскими юшки. Отъ таихъ „ідей“ сохрани наст Господи! Та тутъ вже кождий „возврасть имати“, такъ може самъ свїй судъ дати.

Коли однакожъ авторъ тихъ замѣтобъ съ терпкою ironіею каже намъ „бррататись и лобизатись со всѣми Platonami i Janami“, то мы мусимо вже той ироничній зазывъ справити на властиву адресу. Яка ся адреса, се ачайже дуже добре вѣдомо самому авторови сего зазыву. Не мы демонстрували и писали для згоды съ Поляками, не мы складали нашу переконанія и страданія на „Отаргу wsrѣnej ojczyszpu“, — тожъ и не намъ сѣдѣть тенерѣ переводити тѣ слова въ дѣло. Est modus in rebus. Можете оспорювати нашу выводы, але оспорите розумно и честно, а не накидайте на наст чужою „грязю“, и не пускайтесь надъ мѣру въ клеветливій поговорки, бо добрѣ сами знаете, що можете еще чогось договоритись.... Мы просто йдемъ и наша совѣсть — чиста.

Промова п. маршалка краевого при отворенію сойму.

Въ напереднѣмъ числѣ „Дѣла“ подали мы бѣсѣду п. маршалка краевого, дра Зыблікевича, а теперѣ зробимо до неї гдяжкій уваги.

Дръ Зыблікевичъ на самомъ початку подносить добрый стань финансію краевихъ, который по довгихъ дѣлахъ недоборовъ дѣйшовъ въ конці до пожаданого выдриванія доходитьъ съ выдатками. Не внати только одного: чи права финансію краевихъ значить въ уставахъ п. маршалокъ въ тѣмъ уступитъ свої промовы говоритьъ только ико бюрократичній урядникъ, котрого радуютъ рівній билинсы касові, але не ико репрезентантъ той „чисто народної институції“, икою по его думцѣ есть соймъ и для котрої головнимъ дѣломъ повинній бути не касові билинсы, але добро краю и народа. А выдриваніе билинсь

въ рахункахъ краевихъ може предѣл значити ѹ зовѣмъ ѹ иного, иже поправу економичнаго положенія краю. Съ початкомъ 1880 року чули мы про величайшій недоборъ въ датакахъ краевихъ, що коло 600.000 зл., коїхъ за бѣдностю народа не можна було стягнути. Чи економичніе положеніе народа буть того часу поправило значи, чи только може администрація краю сильнѣше надавила на нардѣ и стягла въ него тѣ величайшій недоборъ, выдриваніи такими чиномъ билинсы краеві? Отповѣди на се питаніе, справдѣ найближайше въ нашихъ краевихъ финансахъ, мы неходимо въ промовѣ представителя „чисто народної институції“, хочь мы въ правѣ були жадати его отъ него, такъ якъ замѣтки о недоборахъ були публікованіи въ газетахъ (особливо въ краківському „Czas-ѣ“) и самъ навѣтъ п. маршалокъ въ своїй промовѣ спомінувъ ѹ „о залеглихъ активахъ“, але не бути таїкъ ласканій дати о нихъ ику небудь близшу замѣтку, запевно щобъ не пускати гумору зборяному представителю „чисто народної институції“. А ве таки гуморъ той мусивъ бути поискованій възглядомъ професіїю про єжж елементарній нещастія, котрій дѣлкнули нашъ край. Але и ти п. маршалокъ покликавши якъ найшишіше колькома словами вѣти сумній картины, щобъ перейти до улюбленої паніскої балаканки о потребѣ большого подпридання промислу краевого, т. є. въ тѣмъ, щобъ по силѣ можности якъ найшишіше покинути й думку о селяхъ, о мужикахъ-хлѣборобахъ, а звернути якъ найбільшу увагу на паніль-предпріемціїв на величкіхъ капіталістобъ, корифеїв величкого промислу. И справдѣ, хочь въ бѣсѣдѣ п. маршалка краевого мѣгбы менше критичній читатель вимѣркувати, що ось соймъ нашъ такъ богато доси зробивъ для рѣльництва краевого, піднѣбъє его на такій високій щебель досконалості, що вора въ залишити вже троха надмѣрніхъ вѣдатівъ на рѣльництво, а по-дати ику ленту й промислови, то на дѣлѣ въ мовѣ п. маршалка анѣ въ прелімінаріяхъ бюджету краевого не бачимо зовѣмъ майже нѣкіхъ даткобъ на піднесеніе рѣльництва, а певно ѹ й зовѣмъ нѣчого для піднесенія гospodarївъ мужикіхъ, мѣжъ тымъ коли п. маршалокъ въ тѣже своїй промовѣ заповѣдавъ на цѣли промислу значи єшь нѣкъ доси вѣдати. Значите, промисль и доси за-недбаній не бути! Мы зовѣмъ не думаємо перечити потребѣ розвою промислу въ нашому kraju, але смѣмо твердати, що мона п. маршалка робить враженіе о столько не отповѣдаюче правдивимъ относинамъ краевимъ, що у насъ, въ краю переважно рѣльничомъ, якъ разъ рѣльництво, и то дробне мужицке рѣльництво и вѣть найбільше занедбане, и що представитель „чисто народної институції“ повиненъ бы бути на только обернути другимъ концемъ свою промову, щобъ хочь ику небудь ленту урвано въ тихъ „значи єшь нѣкъ доси кредитобъ на піднесеніе промислу“ и поверено ихъ на піднесеніе дробного мужицкого рѣльництва, въ котрому предѣл и лежить головна сила нашего краю.

Але зовѣмъ вже мусивъ попускати гуморъ зборяному вѣдати народу п. маршалокъ свою вгадку о станѣ нашої школицтва и нашої просвѣтѣ народної. Застрашаючи процентъ людей не вмѣючихъ нѣ читати нѣ писати, застрашаюче число громадъ, котрій не мають анѣ своїхъ власнихъ школъ анѣ не привученій до сусѣдній школи, — все те повинно було навести и навело п. маршалка на думки о вадливості въ нашому промислѣ дѣлѣ. П. маршалокъ підносить, що виною всему було надто коштовне реорганизованіе школъ, по при чѣмъ занедбано заводити новій школи. Се певно, що въ тѣй точцѣ п. маршалокъ въказавъ значну хибу дотеперїшнього поступованія властей школицтва, але по при тѣ п. маршалокъ не повиненъ бути такъ надмѣрно въхвалювати засады нашої устави школицтва, бо се же безперечна рѣчъ, що й тая засада далеко не така вадрцева и особливо мало способна пригортати нардѣ до науки, бо мало приносила до житія и потребѣ народа. „Дѣло“ не разъ вже указувало на основну хибу галицького школицтва, на хибу, котра въ корінній підковує розвиву рускихъ школъ, — с. в. на намаганії польонизувати руску молодїжъ въ народн. школахъ. На тую забѣдчу хибу нашихъ школъ звернувшись увагу на торочній сесії соймовї рускій посолъ, селянинъ Олѣнінськъ. Поки та хиба буде тревати, поти просвѣтна народна въ галицькій Русі не посунеси на передъ; сумній доси вѣдь въ девятилѣтні

періоду, о котрому говоринъ п. маршалокъ, повиненъ послужити нашимъ властямъ, школицтву ико острога, ико въ будуще вести науку въ напись школахъ. За тое ішо вѣдь гдимося на думки п. маршалка о тѣмъ, ѹ єжъ вѣдь напрямлено власти школицтва въ амбінти своеї поступованіи ѹ до закладання школи. Піднѣсмо только дивовижній контрастъ, ѹ вѣдь стояла бесѣда п. маршалка съ промовою п. намѣтника, котрый въхвалює значній поступъ въ нашому школицтвѣ. Видно, що тѣ два високій достойники краю якось не здували погодитись въ своихъ поглядахъ на школицтво.

За то ішо вѣдь для наст. той уступи мовы п. маршалка, о котрому бѣль вѣдности потребу популярніхъ підвидавництвъ для народа и въ тѣмъ вагайдѣ покладав велика надѣя на возваживаніе товариства „Macierz polska“. Чи се має бути офіційна краєва институція для ширення просвѣтѣ мѣжъ нардомъ? И мѣжъ якимъ нардомъ має она ширити просвѣтѣ? Адже жъ самъ титулъ єи показує, що поле єї дѣланія — польскій людъ. Для чого жъ п. маршалокъ, замѣтъ тогого єдино-природного обсягу, вѣтъ своїй бѣсѣдѣ підсуває обширишайшій, чисто адміністраційній термінъ: край? Чиже не вѣстя въ тѣмъ підсуваню отверте, офіційне пакидуванье рускому народови польщіни? Для чого п. маршалокъ, котрый въ цѣлій своїй промовѣ такъ дужеуважно пильнує, щобъ не вразити нерви польскихъ панівъ, а тутъ не побоявся таїкъ грубо вразити нерви рускихъ послобъ и цѣлого руского народа? Немошъ то „Macierz polska“ — перша въ загайдѣ въ краю нашому институція для ширення популярніхъ книжокъ, що она одні має тѣшитися виключнимъ привилегіемъ отѣкі сойму, хочь може якъ-разъ они и найменше потребувалаби тойі отѣкі, маючи тепер вже, передъ вататкомъ своїхъ дѣльності, такій значній фонди? А рускій просвѣтній товариство, залиженій и удеркуваній за бѣдні мѣдаки бѣдніхъ людей, а мимо того поклавши вже только заслугу на полі народної просвѣтї — тѣ товариства не удостоилися и найменшої вгадки въ промовѣ п. маршалка. За те якій поквапній п. маршалокъ въ обѣцанкахъ для тойі нової інституції! Ще й не знаючи, якъ она буде, якъ буде сповнювати свою задачу, п. маршалокъ въ гори заявляє, що „хочбы и якъ найбільше запотребувала — мы власкоюмо єи въможи!“ А рускій товариство просвѣтній хочь вѣтъ найменше запотребували, то нѣколи тогого не дѣстануть, чого запотребували, а найчастійше й зовѣмъ нѣчого не дѣстануть, якъ не дѣстало таїкъ потребне и хороше въдавництво, якъ „Рускій правоторпъ нардомъ“, въданий при „Батьківщинѣ“.

На закінченії своїхъ промов піднѣбъє п. маршалокъ справу погребаніи торбѣ, напішъ соймомъ реформи адміністраційні. Погребанье тойі реформи буде на завѣтії становити одинъ въ головныхъ и найшишайшихъ роздѣлобъ въ chronique scandaleuse нашої „чисто народної институції“. Але єще цѣкавіше тое, якъ п. маршалокъ старався възпутатися въ тойі драматизії квестії. „Хочь наша устава адміністраційна вла, такій бувъ сенсъ моральний бѣсѣдъ п. маршалка, але мы прото стараймося възвинювати єи якъ найстражніше, а коли она буде такъ възвинена, т. є. коли цѣлій край буде приведений нею до доста-точного недаду и руин, тогды й познаємо, чого єй хибу“. — Winszijemu!

ДОПІС.

Зъ Корчини коло Сколею.

Колька молодшихъ членобъ корчинської громади задумали вложити у себе читальню, и довели вже до того, що піделили статути до ц. к. намѣтництва. Беть се перша читальню въ вѣнції тихъ сѣлъ, що довгими ланцюхомъ розсіялись по долинѣ рѣки Стрія по вишину уста Опору; если въ добру годину громада Корчинъ розпочала дѣло, то надѣялися, що наші околицѣ прекрасної Верховини, означеній съ часомъ свѣтломъ науки, буття відкрити. Они то піднесли пропозицію, на якій виписали проводну ідею пок. о. Должанського — ширити вамильванье до просвѣтї тенерѣвости; підъ той пропозицію скликують землі всѣхъ тихъ членобъ громади, польськихъ и непольськихъ, котрими наука, и загальнѣ добро духове и матеріальне лежити на серцю. Надѣялися, що громади пропліть численно до читальню і вдигнути вій памятникъ заслуженному мужеві.

Соймъ краевий.

Третє засѣданье дня 6 вересня.

Отпустку одержали: гр. Едв. Стадницькій 8 днївъ і гр. Володисл. Козбродокій въ зведеній час.

Уконституованій комісії: художниць, вибрали предѣдателемъ архієп. Ізака правничича сов. Вас. Ковальского въ зведенії стратіїна гр. Грохольского.

На внесеніе п. Антоніевича сіль узливъ свободный приступъ кожної пропозиції зъ сідіївъ всіхъ комісій.

Потімъ отчитано внесеніе п. Мечислава зъ землу дотеперїшнього школицтва підвидавництва, доби рознalenімъ железомъ на лопати. А складовець предкладає, що підно вишилі худоби на рогахъ, а коли вѣдь не буде рогівъ, завишувати на шиурку значки на шиурку.

Дальше отчитано наступившій петиції: Сестри
милосердія въ Бурштина о субвенцію на р. 1883.
— Видѣль пов. въ Коссовѣ о субвенцію на от-
будованье дорогъ повѣтовыхъ. — Громада Галичъ
о додѣлженіе претенсіи присѣлка Голендры до
толоки громадской. — Видѣли пов. въ Старомъ-
жѣстѣ и въ Самборѣ о примусову асекурацію се-
диньскихъ будынківъ. — Жителѣ мѣста Снятинъ
о реформу школьніхъ уставъ. — Юрій Гар-
вотъ, професоръ гімпазіяльный зъ Перемышля, о
зведеніе школьніхъ касъ ощадности и варста-
тівъ. Тую послѣдну петицію почеръ промовою
пос. Автоневичъ и на его внесение отослано
до комісії едукаційної.

Зъ порядку дневного передано комиссіи ад-
министраційной по первому читаню прави-
тельственный проектъ уставы о рѣвнѣмъ розкладѣ
тагару кватерунку войска и предложенный выдѣ-
лонъ краевымъ проектъ уставы будовничои для
мѣста Львова; а до комиссіи культуры крае-
вой отослано внесеніе выдѣлу краевого о заса-
дженіе збоемъ пѣочаостыхъ насыпей въ повѣтахъ
городокъ и мостиокомъ.

Оттакъ приступлено до выбору дальшихъ комиссій. До комиссіи для культуры краевої выбрано на 84 голосующихъ 13 членовъ (жадного русского посла); до комиссіи петиційной на 82 голосующихъ выбрано 25 членовъ (зъ рускихъ пословъ п. Охрымовича).

Подъ конец заседания отчитано еще два внесения, зложено до булавы маршалка, а именно: 1) внесение к с. Хелмецкого о присоединение регуляции конгруы и 2) внесение Яна Стадницкого оъ возваньемъ до правительства, чтобы уточнить регуляцию с плавныхъ рѣкъ га-дзкихъ, а до выдѣлу краевого, чтобы вданой въ переговоры съ правительствомъ иъ оправъ регуляции подъ несплавныхъ при участи краю. — На тѣмъ окончилось заседанье. Слѣдующе заседанье отбудется ажъ въ понедѣлокъ.

ЗАГРАНИЦА

Россія. Инакше, якъ въ Австріи, приине князя черногорского въ Россіи. Зъ „Правительств. Вѣстника“ довѣдуемся, что „всѣ ста по дорозѣ, куды проѣзжалъ князь, були украшній черногорскими и россійскими хоругвами, народъ витали князя окликами „ура“, подавали схлѣбъ-соль и цветы. Въ Покровѣ епископъ благословивъ князя и поднесъ ему икону спасителя. Передъ вѣзdomъ въ Петербургъ выѣхали на встречу князеви: петерб. губернаторъ и призначены адъютанта князеви гр. Орловъ-Денисовъ. Въ Петербурзѣ почитали гости три вед. князѣ, воен. и цивильній власти и множество публики. Зъ сїи князь заразъ поѣхавъ въ петро-павловскій соборъ, поклонитися мощамъ пок. царя Александра II. Журналы петербургскій горячо витали князя, яко голову однолеменнаго народу, оного воина и мудрого правителя“.

„Новое Время“ доносить, что харківським губернаторомъ именованый В. Качаловъ, предсѣдатель дворянства зъ Ярослава.

Пъмеччина. Для 2 версия припадала
ца битвы подъ Седаномъ. Сего року Бер-
той памятный день не прибранся спасо-

шь где-нибудь на домахъ повѣнали нѣмецкій хоругви, илюминація була дуже рѣдка лишь на головныхъ улицахъ; кто кончалъ ребувавъ, то и не съѣхнѣвъ свѣточекъ въ честь „святого Седану“. По школахъ лишь въ ахъ святковано. Эѣ школы разрушено учениковъ до дому по отпразднѣй промисловъ урядовъ були позамыканы. Нѣмецкіи жители, якъ що року, посвятили тому днени вогутю або стихъ, котрый мало кто и читалъ, альбѣкъ статей журнальныхъ видко радше яко зломуясь, альжъ радостне чувство патріотичнѣе вспомнили въ Нѣмеччинѣ звѣсь не такой отрасли бы були поводы до ентузіазму и радости. Всѣльна нужда, утискъ податковый особливостини разъ-парасть побольшуваної арміи, незадовѣтія, недовѣріе до правительства, борбы съ властію, — все тое не дає Нѣмцямъ поводу радости.

На дорогѣ желѣзной межи Кольмаром Фрейбургомъ случалася велика катастрофа э́тихъ розбиты вагоновъ. Бури звалла стопы леграffичный на шины и э́тъ той причины по выйшовъ э́ти коліи. Жертвы той страшненской катастрофы обчислены на 100 особъ убитыхъ, коло 200 раненыхъ. Катастрофа тая выклъ ѿ цѣлой Нѣмеччинѣ дуже праигнала чу спѣвчутя.

(Министеръ Пражскій) подчасъ ферії отѣхъ
Прагу. Тамъ будъ принятый якъ наилучше
и при той случайности выяснить становище пра-
нительства въ земѣтѣ спрятъ попытось правил-
чихъ изъ ческому университету.

Въ околици столицѣ Шлезія, Вроцлава,
буваются теперь велики маневры, на котрѣ у-
ся сажъ цѣсарь Вильгельмъ. Мѣжъ гостями
чужихъ державъ будуть присутствовать и
правъ такожъ австрійскій архиепископъ Рудоль-

(Наряды министров), який отбуваються що- архієпископ Івань-Сальваторъ.
Франція. Франційські п

Франція. Фердинанд Лессенсь, тво-
каналу сuezкого, прибувши до Парижа був
вітаній своїми приятелями і при той слу-
жності промовивъ: „Уть коли я покинувъ ка-
дильєматичну і переставъ репрезентувати Ф-
ранцію въ Римѣ яко амбасадоръ, не зайнявся я
більше политикою. Сказано, що я ворогъ А-
нгельськъ і приятель Араби паша. Я дѣлявъ лише
захистникъ сuezкого каналу, дѣла загально лю-
дської цивілізації. Одинъ лише Араби-паша, кото-
рый называютъ варваромъ, ушанувавъ неуг-
одность сuezкого каналу і смі завдачусмо тос-
каналь позбутань открытий для кораблівъ въ

своихъ донесень подчасъ подороже по
отдаленныхъ провинцияхъ. О сколько дастъ звѣрь-
зубатъ изъ донесень изъ nearestшихъ кругомъ Ка-
зани, то новый министеръ сильного окружу най-
ти предложитъ податковый уложени для жите-
лья Босニア и Герцеговины; черезъ тое очевидно
будетъ державный на администрацію тыхъ кра-
ть хусабы бутъ подымошены. Гдеаки газо-
пи пишутъ, что министерство войны захада ико-
го кредиту ажъ 20 миллионъ на войскову окупа-
цию и на фортификаціи Босニア и Герцеговины,
чи се не здиса правдоподобны; неине же не
мѣдна бенъ того, чтобы не захади икого кре-
диту, але не ажъ 20 миллионъ. Таку высоку ци-
феру, подику французки генерали, можна высчити
лишь поинъ икакому тактикоу, що напо-
рѣтъ подсекъ далеко вишиу цверу, чтобы потохъ
низа цифра будъ тиже подиумъ привѣтъ.

народить."

О поступованию англійскихъ полковод-
ицъ Египтѣ довѣдусою много неподѣбныхъ
чай изъ спрапозданія, яко Викторъ Лессель
живъ товариству суецкого канала. Репрезент-
товариства жади отъ Англіїціи, щобы
кораблѣ шанували всѣ установы товари-
Тынчасонъ Англіїціи поступили себѣ спрап-
варварски. Напеджъ одинъ уогунъ изъ сего
подыскалъ: „Дна 19 серпня разбрало толе-
коло Суецу. Инструменты и способъ выко-
того чину показували, що се будо дѣломъ
нейской руки. Французы зараль телеграф
правили. Потохъ адмираль Генетъ зайдо-
товариство, що правительство англійско за-
нило всекому кораблю, нахѣтъ товариство
цикого, пильвати до канала. Ферд. Лессель
таки зажимающими чинами таки. О 9 ч.

(Принцеса мис. Вальтерсбергхен), который
была членом съезда избирателей изборниками
и четырнадцатью голосами, т. е. именем народной
группы от Австрии, разогнали его противники из
избрания его народом Юденбургъ (из Старії)
из-за членства въ борьбе избирателей, склонившій
бунтъ въ Юденбургѣ, хоть не дуже числен-
но, уничтожить избраннаго Вальтерсбергхен-

Одного Голяндца, который не досыть голосно от-
повѣвъ на пытанье „кто се?“⁴, застрѣлили. Ран-
комъ англійскѣе войске перешло до дѣльницѣ а-
рабокой; хоть не было видко непріятеля, оно
стрѣлило на жѣнки и дѣти. Крикъ острѣлюванныхъ
жителѣвъ роздирая серце, — и т. д.⁴ Отъ якъ
описуе оправозданье поступованье англійскихъ
солдатовъ и ихъ полководцѣвъ въ Египтѣ. А чи-
таючи англійскій газеты, знайдешь тамъ обуренѣе
на гдѣякій случаѣ насилій зъ стороны Египтянъ.

Египтъ. На театръ войны въ Египтѣ ситуация до сен хвилль не змѣнилася. Ген. Вольселей збирае помочній войска подъ Тель-ель-Кебиръ, где Араби-паша побудувавъ ошанцований таборъ. Коли именно ген. Вольселей выступивъ офензивно, дооп на певно не звестно, — дотычній донесенія суть суперечній; послѣ вѣдомостей газетъ вѣденьскихъ ген. Вольселей нападе Араби-пашу въ якъ найкоротшомъ часѣ, а кореспондентъ *Times*-а телеграфуе, что со зможе наступити доперва за колька днівъ.

Туреччина. Англійско - турецка ковенція воєнна вже підписана. Султанъ выдавъ про-
кламацію противъ Араби-наши. Войско турецке
въ чистъ 5000 людей отходить заразъ до Египту.

НОВИНКИ

— О уступлению Впр. митрополита Іосифа Сембратовича подаемъ нашимъ Вп. Читателямъ такой вѣсти, за которыхъ вѣродостойность можемо ручити. Фактъ сей стоитъ въ связи оъ политичнми относннами краю и бувъ вже отъ колкохъ роковъ подгото- вленный; ознакомо того было п. пр. передъ дво- ма роками именование епископа-суфрагана Силь- вестра Сембратовича для заряду діецеziи. Наи- больше причинився однакожъ до уступлени митро- полита послѣдній изъмнн.

полита последний процессъ во Львовѣ. Заразъ по процессъ домагалось правительство отъ куріи римской, чтобы склонила митрополита зложити свое достоинство и поставила на его мѣсце иного епарха, которыйбы съ болѣшою силою выступилъ противъ агитаціи, немилыи правительству, — великую роль отограли въ той справѣ такожь покутній интриги, бажающи важно становиско митрополита вызыскати для политичныхъ цѣлей. Въ олѣдотво того завѣзвано митрополита до Риму. Митрополитъ оправдався передъ куріею зъ починенныхъ ему закидовъ, и послѣ того удаився до Вѣдня, щобъ и тутъ оправдатися. Однакожь правительство стояло твердо при своѣмъ желаню. С. Вел. Цѣсарь заявилъ митрополитови, что „бнъ увѣреный о побожности, аскетизмѣ, правости и вѣриности митрополита для себѣ, але обставини краю жадаютъ того конечно, щобы бнъ уступивъ“, — цѣсарь домагався, щобы архіерей показанъ свою вѣриность и преданность для него сповненъемъ его желания. П послѣ того рѣшився митрополитъ сповинти волю монарха и вручивъ ему на авдіенціи днія 4 пересоня свою резигнацію на галицку митрополію. Цѣсарь принялъ архіерея даже ласкаво, завѣривъ его о свой ласоцѣ и поважаню и просинъ его, щобы задержавъ еще на два тыжднѣ зарядъ діецезіи, поки справа резигнації не буде урядово переведена.

скончъ Сильвестръ. Митрополитъ принялъ запрошеніе папы и выѣждаетъ за два тѣжднія на постолине пробуваніе до Риму, щобъ бути папскимъ соѣтникомъ и вести справы восточной церкви. Разомъ съ митрополитомъ уступить крыл. Малиновокій, а може и крыл. Жуковскій.

О обсадженю митрополії кружатъ найрѣж-
породицѣйшій вѣсти. Крохъ двохъ епіскопопъ (пе-
ремышского и львовскаго суфрагана) говорятъ го-
лосно о другѣ Пелешу зъ Вѣдня. Зъ польской сто-
роны подносятъ кандидатуру лат. епіскопа въ
Альбанії, Мальчишскаго (зъ Холму), мадяроко-
русскаго епіскопа зъ Уигвару и др. Въ загалѣ
націе межи Русинами по той причинѣ дуже ве-
ликій неспокой. Нашъ поглядъ о стій важной
справѣ поистинѣ набожно.

— Сегодня о 8 год. рано отбудося заложенье угольного каменя підъ монастырю церквь Василіянокъ підъ именемъ Непороч. Зачатія Пр. Богор., при ул. Стрыйской во Львовѣ. Чину заложenia угольного каменя довершивъ еп. Сильвестръ въ присутності капітулы, представителівъ „Народного Дому“ въ многихъ Русійськ.

— Сеймъ галицкій пѣколи еще на самъ початокъ не згromадивъ тѣль такомъ неповноѣмъ числѣ, якъ сего року. На першому особливо засѣданнѣ над-
вышка понадъ конечно потребне число до комплек-
ту, була дуже невелика. На другонь засѣданнѣ
лучився шъ сойжъ случай, котрый якъ справедли-
во замѣтила панѣть „Ревогта“, жуськъ спрямити
на сопѣтныхъ членахъ сойму прикрѣ вражинѣ.
При выборѣ до компоїи судиціїной скон-
стакували маршалокъ, що голосовъ будо отда-
нихъ о 9 чи 10 бѣльше, якъ послѣдній будо въ
сади. По предпринятому другонь выборѣ выка-
залося, що пофальшивили картокъ допустилася
правица (партія краковско-стячновска) въ тоб-

— Рускіе гospодарко-промысловіе товариство. Вѣсть, присоедину памъ въ послѣднімъ числѣ „Господарка и Промышленника“ о организаціи товариства гospодарко-промышленного, мы дуже радо выслушаемъ и охотно скажемъ о сїй дуже важной справѣ обширѣѣше поговорить, наполнивъ мали пѣдь рукою хотъ головой точки статута. Натоверь пода-

то нашимъ читателямъ до вѣдомости только тое, о читаемо въ часописи „Господарь и Промышл.“, именно, что статута господарско-промышленного провариства съ головнымъ мѣсцемъ перебуванія въ Ганиловъ вже другій разъ поданій до намѣстнictва и понеже речинецъ до звороту минувъ а статутъ назадъ не отослано, значитъ: можь буде приступити до законного уконституованія. Редакція „Госп. и Пром.“ завзыває до всестороннаго обговоренія сені справы. Мы зъ нашей стороны заявляемо, что дотычній дописи охотно въ „Дѣлѣ“ помѣщати будемо.

— Читальни селянъскіи мають основатись небавомъ
ъ Зарванци, Звиячи, Вербовци, Полѣвцяхъ и
Череволоцъ. Зъ своей стороны бажасмо серде-
но якъ найскоршого осущеня того спасеннаго
амбреня.

† Иполит Левицкий, гр. к. парохъ въ Польши, упокоившися дня 3 л. вересня с. р. въ 70-омъ году життя, а въ 46-омъ роцѣ священства. Поганый заслуживая добре около церкви и народа. Збачна ему память!

— Зъ Синькова коло Короловки одержали мы
лѣдующе донесенье зъ дня 4 с. м. Сегодня въ
аме полудне горить Михальковъ надъ Ночла-
ю; майже цѣле село въ поломѣни. О. Мохъ,
котрый тамъ вчера на мнои мавъ процовѣдь, под-
касъ пожару отправлявъ еще службу божу. Ма-
ный вѣтрецъ помагае огневи.

— Газетка пчольнича, письмо посвящене пасѣчи
кому дѣлу, має выходити въ Станиславовѣ два
разы на мѣсяцъ въ малой осѣмцѣ за рѣчу цѣну
2 зр. Число 1-ше появится небавомъ. Выдавец
зей газетки есть — Григорій Манюхъ, се
милінъ-господарь зъ Яблонова, почта Болшевцѣ
Радуемся — пише „Господарь и Промышлен
никъ“ подающи тую вѣсть — тымъ новымъ
объявомъ жизни економичної, а то тымъ бôльше
что выходить зъ посередъ самого народа“

— Зъ подъ Бучача пишутъ намъ: Недавно була подана вѣсть въ „Дѣло“ о заявленію читальнѣ въ Кійдановѣ, что вже и дѣйстно довершилось. На проосьбу основателѣвъ читальнѣ надбславъ выдѣлъ тов. „Просвѣта“ напечатаный статутъ для читален и поученіе, лкъ читальню завлзуется. Остемплѣванный и подпісаный статутъ отослали мы до почитредакціи „Батьковщины“, а тая передала до затвердженія выс. ц. к. намѣстництву, котре наш статутъ приняло и доручило намъ черезъ староство въ Бучачи. Дадаемъ тутъ, що староство надбслало намъ резолюцію о ре скрипѣ намѣстництва въ языцѣ польскому. По одержаню статуту скликали основатель першій загальний зборы въ день 6 (18) серпні с. р., на которыхъ выбрали такій выдѣлъ: предсѣдатель о. К. Перешильський, заступникъ предсѣдателя А. Городыскій, біблі текарь М. Прохурскій, секретарь І. Монастырскій, касієръ А. Головацкій. Выдѣлъ поставилъ слідуючій ухвали: 1) вписати читальню въ член тов. „Просвѣта“ и „м. Качковскаго“; 2) вына мити хату для помѣщенія читальнѣ; 3) выслати до староства списокъ членовъ и повѣдомити, ктѣ буде читальню на вѣкъ заступати; 4) запрено мити рувати натеперь часописи „Дѣло“ и „Господинъ Промышленникъ“ („Батьковщину“ обѣцавъ Вс. о. Перешильській до нового року даромъ дав ти); отнести съ просьбою до выдѣлу „Просвѣты“ о подарованіе книжочокъ для читальнї. Выдѣлъ тов. „Просвѣта“ прихлився до нашои просьбѣ и подарувавъ для нашои читальнї 38 книжочокъ рѣжного содережанія, за що подпісаный выдѣлъ склаласъ ему набсердечнѣйшу подяку.— Такъ ось можуть пересвѣдчитись и другій громады, що до основання читальнї не треба богато заходу, а лишь добре охоты. До сп. вписано у насъ 30 членовъ съ роною вкладкою 50. кр. — Отъ Выдѣлу Читальнї съ Кійдановъ, дні 1 л. вересня 1882.

— Зъ пôдъ Перемышля пишуть намъ: Читая
неразъ въ „Дѣлѣ“ про примѣрній дѣла громада
въ Торкахъ пов. сокальскаго, захотѣлось сказать
гдешо и про нашъ Торки пôдъ Перемышлемъ.
насъ, жаль сказать, нема такихъ порядкôвъ и ш
ступовъ пъ просить, якъ въ таихъ Торкахъ.
Отъ, глянько лишь на нашу дорогу: въ самой
селѣ такой ямы та пыбôй, що фѣры вывергаюте
якъ пр. недавно, коли одинъ селянинъ зъ сусѣ
ного села Вышатычъ бѣхавъ зъ поля, вывернув
и на мѣсяцъ житѣе утративъ. А за селомъ, то вѣ
и не казати! Громада разъ-наразъ упоминае сво
начальника, щобы не занедувать своихъ обови
ковъ, але биъ на тое не зважис. Соронъ намъ
сказать про оего начальника громадскаго, котри
хоть именемъ и читас неразъ о нашихъ и
користныхъ отношеніяхъ, то предой сѧмъ отда
свой голось напольскаго кандидата до рады до
жанной. Се наука для каждой громады, щобы не
бираха себѣ такого начальника, котрий бы спо
слилъ точно свои обовишки, якіе накладаю на не

— Зъ Женеви пишутъ памъ: Вже троха рѣдко
стѣчаскъ иъ рускихъ газетахъ жалобы на неправильности по нашихъ почтахъ, коли ходятъ
о рускій адресы, рецензіи и друкоорты. Сама
к. дирекція почтъ своимъ распорядженіемъ зъ
лини 1882 спинила вже почести тѣ надъужи-
яющіе доказывать рускій языкъ отъ подавленныхъ
урядниковъ почтовыхъ. Але предовъ суть еще
кушки, въ котрѣ, видно, не доходитъ голось
реакція, а панове почмайстры и почмюстрии
всѣмъ своеобразно радятся, и думаючи, що на се
свободно „людей дураки“, по своему добромысльно
трактуютъ рускій языкъ и рускій партіи. Та-
то цивилизаторку отрикала передъ жълтце
почта иъ Туринцѣ подъ Жонкою, въ лицѣ ее
обывательки панѣ Р. Отдаючи передъ тремя дѣ-
ми рускій перевозъ на почтѣ въ Туринцѣ, учу-
я напередъ пыталье: „А то роjakiemи?“, ко-
же я тымъ удивленный сказать, что то по рус-
ко панѣ почмайстрова бѣзъзма, що она ро

